

Год. VI.

1927-1928

Кн. 9.

ИЗГНАНИЦИ.

Въвъ пустинята безгласна,
 Катъ се скитахъ азъ веднъжка
 Въ пещера една ужасна,
 Чухъ, че нъщо стене, пъшка.

Правда, Истина и Честность
 Тамъ видѣхъ запрѣни бѣха,
 Въ мракъ дълбокъ, въвъ неизвестность
 Кроткитѣ сестри скърбѣха!

Нъкой мраченъ Духъ въ скалитѣ
 Оковаль ги бѣ отколя . . .
 Азъ разбихъ имъ букаитѣ,
 Пуснахъ бѣднитѣ на воля.

И подзахъ си пжтя трудни,
 Следъ три дена въ пущинакътѣ,
 Въ тия планини безлюдни,
 Азъ видѣхъ ги — още чакатъ!

„— Що се въ градъ не приберете,
 Да живѣйте въ миръ и въ почитъ?“

А тѣ казаха ми, клети:
 „Втори пжть ще ни заточатъ!“

Ив. Вазовъ.